

reeds door de stiptheid waarmede op de vastgestelde uren de maaltijden werden genoten; een stiptheid, waaraan juffrouw Lurkus ongetwijfeld uiterst nauwgezet de hand hield, doch welke overigens geenszins een instelling van haar was.

Veeleer sproot die voort uit een geërfde traditie in den huize De Maelstede, aan de naleving van welke geen der beide broeders zich ooit zou onttrekken.

Om half negen werd er ontbeten, nadat beide heeren om half acht geroepen waren, terwijl er een kannetje scheerwater voor ieders deur was gezet.

En ook in het felste winterseizoen, als in het wat holle huis een vochtige kilte ijzig de groote kamers en wijde portalen boven vulde en door de bevroren ruiten het daglicht bleekblauw verzeefde, bleven de broeders geen oogenblik langer in de warme koestering der dekens, binnen de rustige beslotenheid der groen damasten gordijnen van hun ledikanten, maar verrezen, geen vijf minuten na het waarschuwend klopje van Laurien of Maatje met het gedempte: „Alf acht meneer; scheerwater”.

Trouwens ook het ontbijt zelf, de arrowroot van Jan en het halfzachte ei van Simon eischten die stiptheid, terwijl eveneens het zetten van de thee berekend was op het prompt op tijd beginnen.

Ook dezen morgen verschenen de beide broeders kort achter elkaar in de eetkamer, als de halfnegenslag van de pendule nog trilde.

Hun lange schrale lijven waren gehuld in bronsgroene kamerjaponnen, rond het middel met kwastenkoorden losjes toegehaald; daaruit staken hun hoofden nog smaller en langwerpiger op de pezige dunne halzen; ze gebaarden en gingen er wat sluipend in rond als monniken van een vreemde orde.

„’t Is hier goed”, sprak Jan, zijn handen strekkend naar den gloed van ’t houtvuur in den haard.

„Ja, ’t wordt al frischjes”, antwoordde Simon die naar een der ramen trad en in den tuin keek.

Vlak bij het huis stond de oude sombere kastanje, die al groeiend in den loop der jaren een heel domein voor zich zelf had afgezonderd; hij ving al ’t zonlicht weg, dat in de kamer had kunnen schijnen; in zijn zware schaduw bleef geen grassprietje leven; de grond rond den stam was immer vochtig; nu de roestige bladeren staag vielen in zachte ruizeltikjes van tak op tak, waarna ze in korte zwevende dwarreling de aarde bereikten, zeefde de najaarslucht stilaan door steeds grootere mazen van het netwerk der takken omlaag; daar, op den grond, in de bruingele rugte van blad en stelen, ploften telkens de stekelige groene ballen neer, barstten open en langs de wegspringende mahoniehouten kastanjes met